

MIJLOCIREA PREACURATEI

În vremea Sfântului Împărat Constantin cel Mare – care a domnit între 306 și 337 –, pe la anul 313, trăia un croitor vestit, Ioan cu numele, care îi era cunoscut împăratului. Însă viața acestui croitor era plină de mare necinste, căci cu îndârjire căuta împlinirea voilor trupului, trecând cu vederea că din înseși faptele sale își zidește veșnicia. Dar mult-milostivul Dumnezeu, Care le rânduiește toate spre folosul fiecăruia, tocmai spre a-l ajuta să-și îndrepte viața, i S-a arătat în timpul somnului într-o vedenie cutremurătoare.

Iar visul lui Ioan a fost în acest fel: se făcea că a terminat de cusut o haină și o ducea împăratului, dimpreună cu care vorbea și se bucura. Apoi împăratul a scos sabia din teacă și, apucându-l pe Ioan de părul din cap – care era lung –, i-a zis astfel:

– Când sabia va termina de tăiat părul tău, îndată se va tăia și capul tău.

Și precum s-a spus, așa s-a și făcut. Din marea îngrozire ce a avut-o când sabia i-a tăiat grumazul în vis, Ioan s-a trezit cutremurat și a grăit:

– Mulțumesc ție, visule, că asupra mea înfricoșătoare pe care am văzut-o s-a petrecut numai în nălucire!

Trecând zilele și uitând visul cu totul, croitorul și-a continuat viața așa ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar după o oarecare vreme, s-a îmbolnăvit foarte tare și atunci milostivul Dumnezeu i S-a arătat iar în timpul somnului, tot în chipul unei vedenii cutremurătoare. Se făcea că Ioan fusese dus într-un loc unde trebuia să fie omorât cineva. Atunci a văzut că în scaunul de judecată șade un Împărat plin de slavă, îmbrăcat în haină arhierască și împărătească. Iar în apropiere, în partea Lui dreaptă, stăteau niște bărbați luminoși îmbrăcați cu sfinte podoabe, iar în partea stângă îi vedea pe alții, foarte urâți la vedere. Stând multă vreme în tăcere și în cutremur în fața Împăratului, în cele din urmă, Acesta i-a zis croitorului:

– Ioane, oare știi tu cine sunt Eu?

Iar el, cu multă frică în glas, i-a răspuns:

– Socotesc, Doamne, că ești Fiul lui Dumnezeu, Cel Care Te-ai întrupat pentru noi, după cum ne spun Scripturile.

Atunci Domnul Hristos i-a zis:

– Așadar, dacă Mă știi din Scripturi, pentru ce n-ai luat aminte la

cele ce ți-au fost arătate prin împăratul Constantin? Sau nu știi despre ce-ți vorbesc?

Iar acela a zis:

– Știu despre ce-mi grăiești, Stăpâne, iar frica aceea încă o port în sufletul meu.

Împăratul i-a zis:

– Dacă frica aceea o porți în sufletul tău, cum de nu ți-ai îndreptat viața, lepădându-te de păcatele tale? Ci iată că rămâi în continuare cu paguba ta. Eu sunt Acela Care M-am arătat ție în acea vedenie, și nu împăratul Constantin.

Aceasta zicând, Împăratul a făcut semn să fie luat Ioan și dus în locul cel veșnic pe care și-l pregătise prin faptele sale. Iar Ioan, pricepând unde va fi dus, s-a cutremurat până în adâncul sufletului și a strigat cu mare jale:

– Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie!

Atunci, îndată s-a arătat Preacurata Fecioară și a început a face

rugăciuni către Stăpânul, cerând să-l miluiască și să-i dăruiască răstimp de îndreptare. Iar urâții și nemilostivii care îl trăgeau pe Ioan la locul cel întunecat, degrabă au auzit cuvântul Stăpânului, Care le-a poruncit:

– Lăsați-l pe acesta, pentru rugăciunile Maicii Mele, ca să aibă vreme de îndreptare.

După aceste cuvinte, Ioan s-a trezit din visul său și, cu darul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a aflat deplin sănătos.

Apoi a mers la un monah evlavios, cerând sfătuire atât pentru cele ce i s-au arătat în vis, cât și pentru însănătoșirea sa. Iar călugărul i-a grăit:

– Dă slavă Domnului Hristos și mulțumește Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care te-a învrednicit de o vedenie ca aceasta, și degrabă să-ți îndrepti viața, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău. Că, iată, de curând am aflat că și un altul a primit o astfel de vestire, anume, că în douăzeci de zile se va sfârși viața lui, și nicidecum nu a luat aminte să se îndrepte. Iar când zilele s-au scurs și a venit ceasul săvârșirii, a fost luat cu totul nepregătit. Așadar, și tu păzește-te și te îngrijește pentru viața ta. Și fiindcă ai văzut-o pe Preacurata mijlocind pentru tine și dăruindu-ți și sănătatea trupului, ei roagă-te cu prisosință și cu lacrimi ca să te învrednicească de veșnica fericire.

Primind Ioan această bună sfătuire și adeseori aducându-și aminte de vedenia cea cutremurătoare, și-a mărturisit toate păcatele lui și după putere s-a sârguit să facă milostenii și alte fapte bune. Iar mintea și-o păzea de gândurile viclene prin rugăciunea cea de toată vremea: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă!

Astfel și-a săvârșit răstimpul ce i-a fost dăruit, într-o bună viețuire, iar la sfârșitul vieții pământești s-a strămutat la locașurile cele veșnice.

+

Înglodați fiind în mlaștina îndulcirilor păcatului, ne cufundăm în întunericul cel mâlos al relelor voiri, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, lipsindu-ne de nădejdea cea bună a milostivirii lui Dumnezeu. Pentru aceea, strigăm către tine, Preacurată, scoate-ne din bezna cea noroioasă a fărădelegii și, curățindu-ne cu lacrimile și mijlocirile tale, învrednicește-ne a se lumina și fețele noastre cu nădejdea și credința în Fiul lui Dumnezeu, Care Și-a luat trup din tine.

+

Împărăteasă a milostivirii,
înțelepciune tu îmi dăruiește,
și să aud cuvintele iertării
prin darul tău mă-nvrednicește.

MINUNILE DE LA NEORI

Pe la mijlocul veacului al IX-lea, în vremea domniei Sfintei Împărătese Teodora și a fiului său, Mihail (842-855), se afla în Constantinopol un patriciu cu numele Antonie. Acesta alipise de casa lui o biserică foarte frumoasă și plină de toată podoaba, pe care o zidise întru slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Locul unde se afla această biserică se numea Neori, iar acest locaș închinat Maicii Domnului avusese mult de suferit înainte de anul 842, în vremea stăpânirii iconoclaste a împăratului Teofil, care a domnit între 829 și 842. Acesta poruncise să fie scoase și distruse toate icoanele de prin biserici, iar în locul lor să fie zugrăvite cruci și numai acelora să li se închine creștinii. Dar soția împăratului Teofil, Sfânta Teodora, cinstea în taină icoanele, chiar la palat, iar în anul următor morții soțului ei, în 843, a convocat un sinod al episcopilor ortodocși, prin care s-a reinstaurat cultul sfintelor icoane. Astfel, în prima duminică a Postului Mare, la 11 martie, a fost proclamată restabilirea cultului sfintelor icoane, aceasta fiind socotită o nouă biruință a Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor. Până azi facem pomenirea celor petrecute în 843, deoarece întâia duminică din Postul Mare este numită Duminica Ortodoxiei.

Așadar, îndată după ce au putut fi reșezate icoanele în biserici, patriciul Antonie a împodobit biserica Preacuratei cu potire și candelă și sfinte vase din aur și argint, cu icoane ale Mântuitorului, ale Născătoarei de Dumnezeu și ale multor sfinți la care avea poporul evlavie. Iar dedesubtul bisericii a construit o scăldătoare, unde mulți veneau spre a-și dobândi sănătatea. Cât a trăit Antonie, dintru averea lui a purtat de grijă să nu lipsească nimic din cele de trebuință bisericii, încât sus se săvârșeau zilnic Sfânta Liturghie și celelalte laude, iar jos, în baia pe care o zidise, se făceau nenumărate minuni, cu darul lui Dumnezeu, prin mijlocirile Pururea Fecioarei, încât mulți din cei care veneau chinuți de felurite boli plecau deplin tămăduiți.

Dar după moartea lui Antonie, urmașii lui, aflându-se strâmtorați, au început a strica această baie și a întrebuița pentru folosul lor marmura care se afla acolo. Astfel că, puțin câte puțin, scăldătoarea a intrat în paragină și a rămas spre folosință doar biserica de deasupra, care își dobândise un preot vrednic, care era căutat de norod.

După o vreme, împăratul Romanos Lecapenos – care a domnit între 919 și 948 – a avut trebuință pentru zidirile din palatul său de marmură frumoasă. Slujitorii săi i-au spus ca baia bisericii din Neori este în paragină, iar marmura ce se află acolo este aleasă și e numai bună pentru dorința împărătească. Așa că Romanos a hotărât să strice acea baie și să ia pentru folosul său toată marmura de acolo. Spre a se împlini acest lucru, l-a rânduit pe un zidar iscusit, anume Nestor. Dar acesta avea mare evlavie la Născătoarea de Dumnezeu și nu era cu inima împăcată spre a împlini porunca împăratului. Așa că, într-o seară, a început să se roage cu osârdie Maicii Domnului să-l lumineze cum să facă spre a nu-i aduce supărare nici ei, Împărătesei Cerurilor, și nici împăratului pământesc. Zăbovind la rugăciune până noaptea târziu, în cele din urmă, a adormit în fața icoanei Sfintei Fecioare. În vremea somnului, Preacurata i s-a arătat în vedenie lui Nestor și i-a spus astfel:

– Păzește-te să nu îndrăznești să scoți vreo piatră din casa mea din Neori! Iar de vei îndrăzni, vei avea pagubă foarte mare și sufletească, și trupească.

Trezindu-se Nestor cu mare bucurie în suflet, a socotit că mult mai bine este a fi pedepsit de o mie de ori de împărat decât a o întrista în vreun fel pe Născătoarea de Dumnezeu. Așa că a mers și i-a vestit împăratului toate cele ce le-a văzut și auzit în timpul nopții. Împăratul Romanos, fiind ortodox, s-a arătat cu luare-aminte la cele petrecute și i-a răspuns astfel lui Nestor:

– Nicidecum nu voiesc să am judecată sau vrajbă cu Preasfânta Fecioară Maria, ci mai mult, cu cheltuiala mea voi înnoi desăvârșit locașul său din Neori!

Așadar, după porunca împăratului, s-a construit baia aceea mai mare și venea mai multă apă, încât, spre a dobândi sănătate, se spălau acolo însuși împăratul Romanos și fiii săi Hristian, Ștefan și Constantin. În urma binefacerilor dobândite, au fost rânduite bisericii din Neori, prin hrisov, venituri din vistieria familiei împărătești.

Iar Maica Domnului nu înceta a-și revărsa darurile și minunile peste bogați și săraci, peste copii, tineri ori bătrâni, tămăduind deopotrivă și bolile sufletești, și cele trupești.

Dintre nenumăratele minuni petrecute în Neori, vom pomeni aici una, spre deplina încredințare a milostivirilor Maicii Domnului.

O femeie, slăbită de multa neputință, a dobândit o boală cumplită, încât tot trupul i s-a umflat foarte tare, iar mai apoi s-a umplut de răni urâte, care puroiau și miroseau foarte urât. Pe lângă toate acestea, avea niște dureri grozave în tot trupul, încât nici nu se putea ține pe picioare. După ce și-a cheltuit toată averea cu doctorii în strădania de a-și redobândi sănătatea, a rămas și săracă, și nevindecată. Auzind de minunile pe care Maica Domnului le face în biserica sa din Neori, s-a dus acolo și a rămas mai multe zile, dar nu și-a dobândit tămăduirea. Însă Domnul lucrează cu fiecare în parte, iar El a socotit că tuturor le este de folos stăruința în răbdare și îngăduință. Astfel că femeia aceasta nu s-a vindecat în Neori și, nemaiputând îndura durerile, a cerut să fie dusă în Vlaherne, la o altă biserică a Maicii Domnului. Ajunsă aici, a căzut la pământ și se ruga cu lacrimi înaintea icoanei Preacuratei, zicând așa:

– Miluiește-mă pe mine, Maica lui Hristos Dumnezeu, că n-am altă nădejde, numai ajutorul tău și numai către tine am scăpare!

Așa s-a rugat de multe ori și, ațipind de osteneală, i s-a arătat în vis o femeie frumoasă și cinstită, care i-a zis:

– Ce ai, femeie, că nu te liniștești și neîncetat strigi către mine?

Atunci ea a zis:

– Știu, Stăpâna mea, că pentru păcatele mele mă aflu în starea aceasta, dar fiindcă pentru noi, păcătoșii, S-a întrupat din tine Fiul lui Dumnezeu și S-a făcut om, pentru aceasta am alergat la tine, eu, nenorocita, ca să mă miluiești și să dobândesc vindecare!

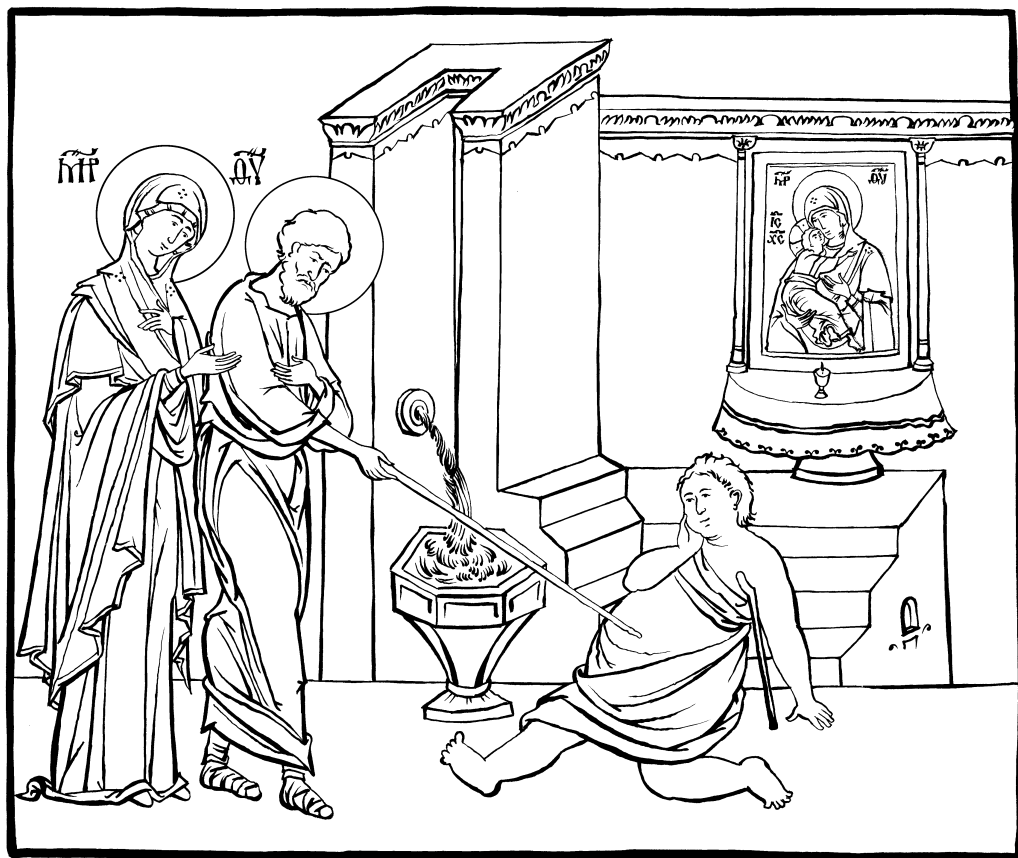
Apoi, Preacurata i-a răspuns:

– Du-te în casa mea de la Neori și acolo îți vei afla vindecarea.

După ce s-a trezit, femeia cea bolnavă a mulțumit lui Dumnezeu și s-a dus iarăși la biserica din Neori, sârguindu-se la rugăciune și cerând Maicii Domnului să împlinească asupra ei cele pe care i le făgăduise în Vlaherne. Așadar, adormind din osteneala rugăciunii, a văzut-o în vis pe Stăpâna, dimpreună cu un bărbat dreptcredincios, iar Fecioara Maria i-a zis acestuia:

– Rupe umflătura bolnavei acesteia.

Iar acela a lovit-o cu toiagul în pânțece și, deșteptându-se femeia, a văzut că vedenia a fost adevărată, căci din pânțele ei curgea atât de mult puroi puturos, încât toți cei care erau de față se minunau de cele petrecute. Iar după ce a încetat scurgerea, femeia s-a spălat în baia

de acolo și și-a dobândit sănătatea deplină. Pentru minunea săvârșită, a mulțumit îndelung Împărătesei celei atotputernice, iar restul vieții și l-a petrecut în cumințenie și evlavie, vestind tuturor cât bine i-a făcut ei Născătoarea de Dumnezeu.

†

Bolind întru mulțimea neputințelor trupești și a învârtoșărilor sufletești, s-a umplut inima noastră de rănile păcatelor, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu; de aceea, cu grabire alergăm către tine și te rugăm: miluiește-ne, luminează-ne și ne tămăduiește pe noi, cei care prin gând, cuvânt și faptă ne-am înstrăinat de Evanghelia Fiului tău și Dumnezeului nostru.

†

Izbăvește-mă, Preacurată Fecioară,
 din păcat și pofta cea amară
 și îmbăiază-mă în apa curăției,
 să văd prin lacrimi zorii veșniciei.